

Седемь лѣта лежалъ хайдуть Велко въ тъмницата и никой не го знае, живъ ли е. Седемь лѣта една малка бабичка, съ потънали като яма очи, идвала всѣка вечеръ на страшния гробъ. Спирала се подъ сухото дърво, попипвала кората му и думала!

— Велко!

Мълчалъ гробътъ.

— Обади се, сине!

И падала на очитѣ си и ровѣла прѣстѣта съ дълтитѣ си жълти нокти. Като викнѣла — до зори.

Седемь години плакала, доде камънитѣ въ тъмницата прогнили отъ сълзитѣ ѝ. Поливала изсъхналитѣ корени на джба.

И една сутринь, когато се пробудили турцитѣ и тръгнали на орань, — що да видятъ: джбътъ надъ Велковата тъмница се раззеленилъ! Разперилъ свежи клончета, увиснали надолу оросени листа.

Изтрѣпнали и обѣрнали колата назадъ.

До вечеръта нахвърляли въ голѣмитѣ коля покщината, имането и кадънитѣ си. Отзадъ надъ стърчугата всѣки урукъ привързалъ по единъ кошъ и го напълнилъ съ дребни турчета. Впрегнали охранени биволи, стегнали си цървулитѣ и забѣгнали. Като бѣгали, назадъ не се обръщали.

*

И всѣка нощъ, преди да пропѣятъ първитѣ пѣтли, когато окъснѣлъ пѣтникъ мине край Велковата тъмница, ще види подъ кръстатия тъменъ джбъ гори огънь. Тамъ край огъня лъцятъ закитени дълги ятагани. Налѣгали Велковитѣ другари слушатъ какво имъ хортува стария хайдутинъ. Голѣмия джбъ ги закриля. Селото спи, не го е еня—тѣ го вардятъ.
